

Appel iværksat den 13. august 2021 af Harry Shindler m.fl. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 8. juni 2021 i sag T-198/20, Shindler m.fl. mod Rådet

(Sag C-501/21 P)

(2021/C 452/13)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Harry Shindler m.fl. (ved advokat J. Fouchet)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

Principalt:

- Ophævelse af kendelse af 8. juni 2021 (T-198/20).
- Annullation i det hele af Rådets afgørelse (EU) 2020/135 af 30. januar 2020 om indgåelse af aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab, under ét Aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab og bilagene hertil.

Subsidiært:

- Ophævelse af kendelse af 8. juni 2021 (T-198/20).
- Delvis annullation af Rådets afgørelse (EU) 2020/135 af 30. januar 2020 om indgåelse af aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab, under ét Aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab, for så vidt som disse retsakter automatisk og generelt, uden nogen form for proportionalitetskontrol, sonderer mellem unionsborgere og statsborgere i Det forenede Kongerige fra den 1. februar 2020, og således bl.a. annullation af præambelens nr. 6 og af artikel 9, 10 og 127 i udtrædelsesaftalen.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder advokatomkostninger på 5 000 EUR.

Anbringender og væsentligste argumenter

A. Procedurefejl i forbindelse med den appellerede kendelse

Retten tilsidesatte artikel 130 i dens procesreglement, for så vidt som den alene fastsatte én frist, nemlig fristen for Rådets forsvar vedrørende sagens realitet. Retten fastsatte ingen frist for appellanterne, som skulle afvente »de nye frister med henblik på sagens fremme«, inden de kunne fremsætte deres bemærkninger om såvel formalitetsindsigelsen som sagens realitet.

Desuden traf Retten beslutning om ikke at underrette appellanterne om Rådets forsvar vedrørende sagens realitet og gjorde det derved umuligt for appellanterne at få kendskab til, hvornår de skulle afgive deres bemærkninger om formaliteten.

Endelig afviste Retten stævningen fra realitetsbehandling uden et retsmøde og uden at tage stilling til to anmodninger vedrørende henholdsvis en udsættelse af sagen og fremsendelse af sagens akter til Domstolen, hvilke anmodninger dog havde betydning for sagens fremme.

B. Tilsidesættelse af EU-retten for så vidt angår spørgsmålet om stævningens antagelse til realitetsbehandling

i) Kriteriet om, at afgørelser, der er genstand for direkte søgsmål, skal være regelfastsættende retsakter, der ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger

For det første fandt Retten med urette og uden at anføre en begrundelse, at udtrædelsesaftalen er en international retsakt, skønt denne aftale på grund af dens formål og virkninger fortsat henhører under intern EU-ret, eftersom den regulerer det fremtidige forhold mellem Den Europæiske Union og en af dens medlemsstater, afhængigt af de interne retsregler, som Unionen har fastsat i løbet af mere end halvtreds år (for Det Forenede Kongeriges vedkommende), og ved fortsat at gøre disse anvendelige.

Desuden er Det Forenede Kongeriges domstolssuverænitet blevet begrænset ved udtrædelsesaftalens artikel 4, stk. 4 og 5, med det formål at muliggøre en ensartet fortolkning af udtrædelsesaftalen gennem Den Europæiske Unions Domstols retspraksis. En sådan bestemmelse ses normalt ikke i internationale aftaler.

For det andet anføres — såfremt Domstolen også måtte finde, at udtrædelsesaftalen er en international aftale — at Retten undlod at tage hensyn til artikel 275 TEUF, der alene udelukker Domstolens kompetence for så vidt angår visse retsakter vedrørende »bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik«. Retten anvendte således ikke artikel 263 TEUF, sammenholdt med artikel 275 TEUF, korrekt, hvilke bestemmelser indebærer, at Domstolen har kompetence for så vidt angår alle regelfastsættende retsakter, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, bortset fra retsakter, som er vedtaget på grundlag af bestemmelserne vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Henset til artikel 23 og 26 i traktaten om Den Europæiske Union henhører udtrædelsesaftalen imidlertid ikke under den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik hverken hvad angår indhold eller procedure.

For det tredje forudsætter de argumenter, som Retten lagde til grund, i det væsentlige, at Domstolen giver afkald på at udøve kontrol med overholdelsen af retsstatsprincippet i forbindelse med en international aftale. Et sådant standpunkt kan imidlertid hverken accepteres på politisk eller juridisk plan, idet det ville betyde, at Rådet uden kontrol kunne undergrave selve traktaternes anvendelse og de herved indførte værdier.

For det fjerde er Rådet og Frankrig af den opfattelse, at udtrædelsesaftalen automatisk ophæver appellanternes unionsborgerskab, hvilket betyder, at det ud fra dette synspunkt ikke er nødvendigt med nogen gennemførelsesforanstaltninger, for at aftalen kan få retsvirkning, idet der henvises til, at appellanternes søgsmål, i modsætning til Rettens opfattelse, ikke må begrænses til blot at vedrøre spørgsmålet om deres stemmeret.

ii) Kriteriet om at være individuelt berørt

For det første begik Retten en retlig fejl ved at undlade at tage hensyn til de særlige omstændigheder ved G's situation, idet G tilhørte den begrænsede kreds af 800 folkevalgte personer i Frankrig, som ikke kunne genopstille til de franske kommunalvalg i 2020.

For det andet begik Retten en alvorlig bedømmelsesfejl, da den konstaterede, at beslutningen om at undertegne udtrædelsesaftalen rammer appellanterne »på grund af deres objektive egenskab af statsborgere i Det Forenede Kongerige«, skønt appellanterne anfægter udtrædelsesaftalen i deres egenskab af britiske statsborgere bosat på Unionens område på grund af udtrædelsesaftalens indvirkning på deres situation.

For det tredje baserede Retten sig alene på appellanternes manglende mulighed for at stemme ved kommunalvalgene, selv om dette kun er én af de konsekvenser, som appellanterne har angivet.

Appel iværksat den 13. august 2021 af David Price til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tiende Afdeling) den 8. juni 2021 i sag T-231/20, Price mod Rådet

(Sag C-502/21 P)

(2021/C 452/14)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: David Price (ved advokat J. Fouchet)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union